

Sygn. akt XI Ka 1135/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 grudnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Lublinie w XI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SA w SO Tamara Pawlak

Protokolant: Katarzyna Zabielska

przy udziale oskarżyciela publicznego

po rozpoznaniu w dniu 10 grudnia 2013 roku

sprawy **R. R.**

obwinionego o wykroczenie z art. 86 §1 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej

z dnia 26 sierpnia 2013 r. sygn. akt VII W 1692/12

I. uchyla zaskarżony wyrok i na podstawie art. 5 § 1 pkt. 4 kpw w zw. z art. 45 § 1 kw postępowanie w sprawie o wykroczenie z art. 92a kw wobec R. R. umarza;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. H. tytułem wynagrodzenia za obronę obwinionego udzieloną z urzędu w I instancji – kwotę 575,64 (pięćset siedemdziesiąt pięć) złotych 64 (sześćdziesiąt cztery) gr., w II instancji – kwotę 516 (pięćset szesnaście) złotych 60 (sześćdziesiąt) gr.;

III. zwalnia obwinionego od wydatków postępowania odwoławczego obciążając nimi Skarb Państwa;

Sygn. akt XI Ka 1135/13

UZASADNIENIE

R. R. został obwiniony o to, że w dniu 17 października 2011 roku o godzinie 19.00 w Z., powiatu (...), na ulicy (...) spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, w ten sposób, że kierując samochodem osobowym marki V (...) o nr rej. (...), wykonując manewr wyprzedzania nie upewnił się czy pojazd wyprzedzany nie rozpoczął manewru skrętu w lewo w wyniku czego doprowadził do zderzenia z prawidłowo skręcającym samochodem osobowym marki F (...) o nr rej. (...) kierowanym przez K. F., oraz pokrzywdzonemu pasażerowi J. K., tj. o czyn z art. 86 § 1 kw

Sąd Rejonowy w Białej Podlaskiej wyrokiem z dnia 26 sierpnia 2013 roku w sprawie sygn. akt VII W 1692/12 uznał obwinionego R. R. za winnego tego, że w dniu 17 października 2011 roku o godzinie 19.00 w Z., powiatu (...), na ulicy (...) spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, w ten sposób, że kierując samochodem osobowym marki V (...) o nr rej. (...), wykonując manewr wyprzedzania samochodu osobowego marki F (...) o nr rej. (...), kierowanego przez K. F., nie upewnił się czy pojazd wyprzedzany nie rozpoczął manewru skrętu w lewo, w wyniku czego doprowadził do zderzenia z tym samochodem, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach znacznie ograniczonej zdolności rozpoznania czynu i pokierowania swoim postępowaniem, to jest wykroczenia z art. 86 §1 kw i za to na mocy tego przepisu wymierzył mu karę 700 (siedmiuset) złotych tytułem grzywny; zwolnił obwinionego od

opłaty i zasądził od niego na rzecz Skarbu Państwa 100,00 złotych tytułem zwrotu poniesionych wydatków.; zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej (...). J. H. kwotę 575,64 zł. tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu.

Wyrok ten zaskarżony został przez obrońcę obwinionego w całości. Apelujący podniósł następujące zarzuty:

I. Obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, tj.:

1) art. 4 k.p.k., 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w. poprzez dowolną a nie swobodną ocenę zebranego materiału dowodowego polegającą na:

- bezzasadnym uznaniu za wiarygodne w całości zeznań S. A. (1), podczas gdy jej zeznania z postępowania wyjaśniającego pozostają w sprzeczności z zeznaniami złożonymi przed sądem oraz z zeznaniami pozostałych świadków i obwinionego, a sąd orzekający nie podjął żadnych czynności w celu wyjaśnienia tych sprzeczności;

- bezzasadnym uznaniu za niewiarygodne wyjaśnień obwinionego co do przebiegu zajścia z dnia 17 października 2011 roku, w sytuacji gdy znajdują one potwierdzenie w zebranych materiałach dowodowych.

- bezpodstawnym uznaniu za wiarygodne zeznań A. G. złożonych w toku czynności wyjaśniających bez ich weryfikacji w postępowaniu sądowym;

- bezzasadnym oddaleniu przez sąd wniosków dowodowych o udostępnienie od operatora bilingów nr tel. (...) należącego do A. G., wykazu logowań tego telefonu do stacji bazowych w dniu 17 października 2011 roku, zażądanie od przedsiębiorstw taksówkowych informacji, czy w dniu 17 października 2011 roku miało miejsce wezwanie taksówki z postoju przy dworcu PKP w B. na nr tel. (...) na wyjazd do W., H. lub Z., ustalenie tożsamości taksówkarza, który w dniu 17 października 2011 roku odbył kurs z A. G. po obwinionego, co w konsekwencji nie pozwoliło na weryfikację wersji wydarzeń przedstawioną przez obwinionego;

2) art. 5 § 2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść obwinionego:

II. Błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść orzeczenia poprzez:

- bezzasadne przyjęcie, iż S. M. pozostawił kluczyki do pojazdu pokrzywdzonego w jego pokoju i odjechał swoim samochodem, a R. R. wszedł do pokoju, w którym spał M. A. i zabrał kluczyki do jego samochodu;

- bezzasadne przyjęcie, że wyłącznie obwiniony mógł zabrać samochód z posesji pokrzywdzonego i spowodować kolizję, podczas gdy z zeznań S. M. wynika, że wyjeżdżając z posesji pozostawił on otwarty samochód pokrzywdzonego i otwartą bramę, co mogła wykorzystać każda przebywająca w pobliżu osoba i zabrać przedmiotowy pojazd, a ponadto wynika z nich, że siostra pokrzywdzonego S. A. (1) nie była obecna w trakcie pozostawiania kluczyków do samochodu V. (...), a zapytana przez świadka gdzie znajduje się samochód, nie odpowiedziała, że wie i widziała kto dokonał jego zaboru, lecz poszła obudzić pokrzywdzonego i jego zapytała go o tę okoliczność;

- bezzasadnym przyjęciu, iż portfel obwinionego został znaleziony w samochodzie M. A. i pozostał w nim dlatego, iż obwiniony śpieszył się przy ucieczce z miejsca kolizji i zapomniał go zabrać oraz że znalezione w samochodzie dokumenty i rzeczy osobiste stanowią dowód przeciwko obwinionemu, podczas gdy z protokołu oględzin miejsca zdarzenia wynika, iż takich przedmiotów w ogóle nie było w samochodzie pokrzywdzonego po kolizji.

Mając na uwadze powyższe zarzuty, na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w. skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie obwinionego od popełnienia zarzuconego mu czynu ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja nie może zostać rozpoznana merytorycznie z uwagi na zaistnienie negatywnej przesłanki procesowej w postaci przedawnienia karalności (art. 5 § 1 pkt 4 kpw).

W sytuacji bowiem, gdy nie ma od razu podstaw do uniewinnienia obwinionego z powodu braku czynu lub braku znamion czynu jako wykroczenia albo braku winy, bądź zachodzi potrzeba przeprowadzenia postępowania dowodowego w kwestiach powyżej wskazanych, należy umorzyć postępowanie w razie zaistnienia negatywnej przesłanki procesowej – przedawnienia karalności (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 lipca 2002 r., IV KKN 264/99, LEX nr 54407).

Karalność wykroczenia ustaje z upływem roku od daty jego popełnienia, a jeśli w tym czasie wszczęto postępowanie, termin ten ulega wydłużeniu do lat dwóch (art. 45 § 1 kw). Ustanie karalności następuje z mocy prawa w rezultacie upływu okresu odpowiadającego terminowi przedawnienia.

Przypisane obwinionemu wykroczenie miało miejsce w dniu 17 października 2011 roku. Upływ okresu dwóch lat zakończył się zatem w dniu 17 października 2013 roku. Tym samym jedynym rozstrzygnięciem, jakie w postępowaniu odwoławczym mogło być wydane jest uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 kpw w zw. z art. 45 § 1 kw.

Na podstawie § 14 ust.1 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U Nr 163 z 2002 roku, poz.1348 z późniejszymi zmianami), Sąd Okręgowy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. H. tytułem wynagrodzenia za obronę obwinionego udzieloną z urzędu w I instancji – kwotę 575,64 (pięćset siedemdziesiąt pięć) złotych 64 (sześćdziesiąt cztery) gr., w II instancji – kwotę 516 (pięćset szesnaście) złotych 60 (sześćdziesiąt) gr. uwzględniając kwotę należnego podatku VAT.

Konsekwencją powyższego rozstrzygnięcia jest ustalenie, że koszty postępowania w sprawie ponosi Skarb Państwa (art. 118 § 2 kpw).

Mając zatem powyższe na uwadze należało orzec, jak na wstępie.